

по земята докато Ротиде, най-после въ централната поща на столицата.

На плика, освенъ неясния адресъ — до Господинъ Бога — и отдоле — столицата — нѣмаше никакви по-точни указания. И писмото остана захвърлено въ купчината „недоставени по ненамиране на адреса“. Но следъ време то бѣ отворено отъ чиновницитѣ, за да бжде върнато, ако тамъ се укаже адреса на испращача.

Бѣше радостенъ пролетенъ день съ слънце и свежа синина по небето. Бързо преминаващи лъстовици като стрели пореха, съ писъкъ, въздуха. Съ поточитѣ свѣтлини, които прииждаха въ отворенитѣ прозорци сякашъ се вливаше една свѣтла рѣка на безгрижие и радостъ. Денътъ бѣ толкова по-радостенъ за пощенскитѣ чиновници че съвпадна съ получаване на заплатитѣ имъ.

Съ тия две обстоятелства може да се обясни донѣкжде, че когато писмото на дѣдо Иванъ бѣ отворено, чиновничката съ разсѣянъ изразъ и руса рѣзана коса, която стоеше на главата ѝ като лъвска грива, изведнажъ разтърси гривата си, спрѣ като лъвица своя напрегнатъ погледъ и избухна въ неудържимъ и звънливъ смѣхъ докато зеленитѣ ѝ очи се просълзиха.

Колегитѣ ѝ наскачаха отъ столоветѣ си, обиколиха я и питаха съ весело учудване.

— Какво има, Дора? Какво има?

Но тя се разтърсваше и превиваше отъ смѣхъ, изпискваше несвързани възклицания и само махаше ржце. Най-после, като имъ обясни съ нѣколко думи, пощенската лъвица, презъ смѣхъ и сълзи, прочете на гласъ писмото на дѣдо Ивана.

Всички се смѣха радостно, недоумѣваха и се надсмиваха надъ сиромаша. Но сърдцата имъ бѣха